

Tölgyesi Livia - **Medvematek**

– Mama, kérlek, mondj egy mesét! – brummogja szomorúan a mackólány a mamájának.

Mackó Marcsi mumpszos lett. Melegben van, ám így sem jó most neki semmi.

– Jól van, Marcsikám, pöttöm mackókám. Mit meséljek? Megvan. A nem túl értelmes medvecsemetéről szól ma a történetem.

Brummadza Mihály merész mackó volt. Egyik szombat reggel arra ébredt, hogy nem süt a Nap. Egy minutum alatt magára kapta a mackónadrágját és a mackófelsőjét, s még a szemüvegét is meglelte. Szüksége volt rá, mert mind a két szemére bandzsa volt. Mielőtt elindult volna a Nap keresésére, megtömte a zsebeit: makkal és mézeskaláccsal.

– Nem tudni meddig maradok távol a jó meleg otthonomtól – morogta magának, míg komótosan bezárta a medvebarlang ajtaján, mind a három lakatot.

Mintha megmozdult volna valami fölötte. Ámulva bámult a magasba. Csak nem egy sárkány?!? Meghökken, majd számolni kezdett Brumi Misi, mert csak így becézte mindenki. Számolt ám módszeresen. Aztán a háromnál megakadt. Mindegy, mondta magának, és mackómancsát előkapva, újra kezdte. Másodsorra sikerült.

– Három meg négy, annyi, mint, hét – miután ezzel megvolt, megmorogta a sárkányt: – Te vetted el a Napot?

A sárkány nem válaszolt, csak táncolt. Az ám, de a szárnya megakadt a mandulafa legmagasabb ágában. Bandzsított nagyot a mi medvének, de még mindig nem látta, hogy nem igazi sárkány mászkál fölötte. Brummadza Misi nem tudhatta, hogy a szomszéd mackócsalád medvebocsa, Mackó Marci, készítette a papírmásé szörnyet: a Mackónapi mulatságra. Ez a sárkány kóricált az ő mandulafája kilencvenkilencedik ágán.

– Brummm, nem is hét, hanem tizenkét feje volna? Hmmm, vagy esetleg huszonegy? – emelgette mancsait Brumi Misi bandzsa szemei elé, mert végképp megkeveredett. – Emiatt a millió, meg még egy fejú valami miatt nincs Nap?

Több sem kellett a mi oktondi medvének. Fogta a mézesmadzagot, amivel a méheket szokta kommandírozni, és megmozgatta a feje fölött. Pörgött is a madzag, először hármat, majd harminchármat, majd még sokat, és a háromszor harminchárom után rátekeredett a sárkány nyakára: mind a... huhh, nem is tudta a mackóész megszámlolni, hogy mennyire. A lényeg, hogy a mézes madzag ráragadt, ha ráragadt, sikerült végre vele a szörnyet a onnan lerántani. Először csak a mandulafa hetvenhetedik ágáig, aztán a harmadikig, majd lepottyant a földre. S végre a Nap is száz számra öntötte magából a meleget... újra.

– Jaj, mama, jó mese volt, de nagyon elálmosodtam. Alszom most kicsit. Remélem, hogy Brummadza Mihály, vagy mi volt a neve, nem kapta el tőlem a mumpszot! – motyogta még félálomban Marcsi.

– Nem, nem kicsi mackókincsem, a meseszereplők nem lesznek mumpszosak. Kivéve téged.

Brummadza egy matek zseni,
mackó mancson jó számolni:
egyem, hármam, ötöm, héttem,
versenyre megy még a héten.